

Сега писателятъ разбра, че ще бжде зритель на нѣщо странно, необикновено, на нѣкаква публична съблазнь негли! Неговото любопитство порасте, па и надеждата му оживѣ да намѣри търсената тема.

Той пожела да узнае повече подробности по дѣлото.

— Азъ добръ неznamъ, отговори съсѣдътъ, но различно се мълви. Добръ не знамъ...

— А какво се мълви?

Съсѣдътъ си обърса съ кърпата пота по челото па каза:

— Едни думатъ, че има помѣтане отъ страна на младоженеца.

— И сега? въ минутата на вѣнчаването му скимнало да прави помѣтане?

— Както видите.

— Знайте ли причината?

— Казахъ ви, че неznamъ добръ; но това което се чува, ви казвамъ. Майорътъ е сгоденъ съ момичето, има една година, познали сж се добръ, обикнали се, на сѣкждѣ заедно, на расходка на Драгалевский мѣнастирь... и дѣто е скимвало на годеника. Сѣки знайше, че се харесватъ и се любатъ — до вчера, до днесъ, до прѣди единъ часъ. Инакъ, щеше ли да распрацатъ покани и да става днесъ бракосъчетанието имъ? Съ една рѣчь: работара бѣше опечена, въ кърпа вързана! Сега — да дойде годеникътъ — не иде годеникътъ!

— Но причината? Такава крайна постышка трѣбва да е прѣдизвикана отъ извънредна, сериозна причина.

Съсѣдътъ си сбора горнята устна и носътъ кисело.

— Май не е до тамъ сериозна.

— Що именно?

— Азъ ви казвамъ това, което чухъ отъ хората: увѣрилъ се прѣди малко, на послѣдниятъ часъ, че моми-